

Sygn. akt III AUz 468/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka – Szkibiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka del. SSO Beata Górską

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy Apteki (...), (...) spółki jawnej w S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek zażalenia płatnika składek

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 sierpnia 2013 r. sygn. akt VI U 1058/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA Barbara Białecka SSA Zofia Rybicka-Szkibiel del. SSO Beata Górską

Sygn. akt III AUz 468/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 27 sierpnia 2013r. Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Szczecinie VI Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych,

na podstawie art. 130 § 2 k.p.c. zwrócił odwołanie - wniesione przez R. W. doradcę podatkowego, działającego w imieniu płatnika składek - Apteki (...), (...) spółki jawnej w S. od decyzji ZUS

z dnia 26.04.2013r. wydanej w przedmiocie objęcia ubezpieczeniami społecznymi zainteresowanej Z. Z.. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że odwołująca, mimo wezwania osobistego i zakreszenia jej tygodniowego terminu, ze wskazaniem rygoru, nie usunęła braku formalnego polegającego na wykazaniu, że osoba, która podpisała się pod odwołaniem od decyzji ZUS jest uprawniona do występowania w imieniu płatnika składeki jako pełnomocnik procesowy.

Powyższe zarządzenie zaskarżyła odwołująca spółka jawna i wniosła o jego uchylenie, ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego do ponownego rozpoznania. Skarżąca podniosła, że osoba która podpisała

się pod odwołaniem, tj. R. W., jest doradcą podatkowym i reprezentował ją w postępowaniu przed ZUS. Zgodnie z przepisami ma bowiem prawo reprezentować ubezpieczoną w postępowaniu w sprawach dotyczących zobowiązań publiczno-prawnych, na podstawie przedłożonych już w toku kontroli pełnomocnictw. Doradca podatkowy jest uprawniony do występowania w charakterze pełnomocnika w postępowaniu w zakresie sądowej kontroli decyzji (art. 41 ust 2 Ordynacji podatkowej). Dlatego też, zdaniem płatnika składek za błędne należy uznać zwrócenie odwołania. Ponadto, w zaniechaniu skarżącej nie można znaleźć zawinienia, gdyż korespondencja sądowa była kierowana bezpośrednio do spółki jawnej, a nie do jej pełnomocnika, który zresztą od 20 lipca 2013 r. do dnia 5-08 2013 r. przebywał na urlopie. Tym samym nie można było w określonym terminie doręczyć mu wezwania, celem jego załatwienia, a skarżąca nie miała świadomości skutków prawnych związanych ze zwrotem odwołania, choć w przypadkach zwrotów wniosków z KRS ich ponowne złożenie powodowało rozpoznawanie sprawy albo składanie ponownego wniosku bez uszczerbku dla interesów strony.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie, jako oczywiście bezzasadne.

Przewodniczący w Sądzie Okręgowym dokonał trafnych ustaleń faktycznych i przy prawidłowej subsumpcji właściwego przepisu art. 130 § 2 k.p.c., słusznie zarządził zwrot dotkniętego brakiem formalnym odwołania od decyzji ZUS z dnia 26.04.2013r.

Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 87 § 1 k.p.c. pełnomocnikiem może być adwokat lub radca prawny, a w sprawach własności przemysłowej także rzecznik patentowy, a ponadto osoba sprawująca zarząd majątkiem lub interesami strony oraz osoba pozostająca ze stroną w stałym stosunku zlecenia, jeżeli przedmiot sprawy wchodzi w zakres tego zlecenia, współuczestnik sporu, jak również rodzice, małżonek, rodzeństwo lub zstępni strony oraz osoby pozostające ze stroną w stosunku przysposobienia. Zgodnie zaś z art. 87 § 2 k.p.c. pełnomocnikiem osoby prawnej lub przedsiębiorcy, w tym nie posiadającego osobowości prawnej, może być również pracownik tej jednostki albo jej organu nadrzędnego. Nie ulega wątpliwości,

że zawód doradcy podatkowego w świetle powyższych przepisów nie znajduje się w kategorii zawodów, czy osób, które są uprawnione do występowania w procesie cywilnym. Doradca podatkowy z racji zawodu i uzyskanych wraz z nim wpisem na listę doradców podatkowych nie uzyskuje szerszych uprawnień do reprezentacji, niż na gruncie podatkowym. Przywołany przez skarżącą przepis art. 41 ust.

2 Ordynacji podatkowej, notabene dotyczący zastawu skarbowego, nie stanowi wyłomu od powyższej zasady. Także art. 41 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 5 lipca 1996r. o doradcy podatkowym nie daje doradcy podatkowemu uprawnień do działania

w imieniu strony w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Wskazany art. 41 ust. 1 cyt. ustawy o doradztwie podatkowym przewiduje bowiem uprawnienie doradcy podatkowego do działania w cudzym imieniu, ale tylko w sprawach w postępowaniu przed organami administracji publicznej, zawężonych dodatkowo do spraw z zakresu podatku, ceł, egzekucji administracyjnej. W myśl także art. 41 ust. 2 cyt. ustawy doradca podatkowy jest uprawniony

do występowania w charakterze pełnomocnika w postępowaniu w zakresie sądowej kontroli decyzji, postanowień i innych aktów administracyjnych, lecz tylko dotyczących spraw o których mowa w ust. 1, a zatem spraw z zakresu podatków,

ceł, egzekucji administracyjnej. Przywołanie przepisy ustawy o doradztwie podatkowym, jak i przepisy Kodeksu postępowania cywilnego są jednoznaczne i nie pozostawiają wątpliwości, że doradca podatkowy nie jest uprawniony do występowania w procesie cywilnym, w szczególności w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (także na gruncie art. 465 § 1 k.p.c.). Nie ulega również wątpliwości, że sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych nie mieszczą się

w kategorii spraw podatkowych, celnych czy z zakresu egzekucji administracyjnej. Doradca podatkowy, jako podmiot wykwalifikowany, powinien posiadać o tym wiedzę. Zażalenie jest tym bardziej bezzasadne, gdy uwzględni się fakt, że

sądy powszechne nie są zaliczane do organów administracji publicznej, o których jest mowa w przepisie art. 41 ust. 1 ustawy o doradztwie podatkowym.

Wymaga podkreślenia, że wskazany na wstępie rozważań prawnych przepis art. 87 k.p.c. ma charakter bezwzględnie obowiązujący i dopuszczenie do udziału w postępowaniu osób, spoza kręgu który wymienia, prowadziłoby do udziału w postępowaniu osób nieuprawnionych, czemu sprzeciwia się zarówno interes wymiaru sprawiedliwości jak i interes zastępowanych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2012 r., sygn. III CSK 195/11, LEX nr 1162687). Nie jest dopuszczalne potwierdzenie czynności nienależycie umocowanego pełnomocnika, jeżeli polegało ono na ustanowieniu pełnomocnikiem osoby, która nim być nie może. Chodzi

tu bowiem nie o nienależyte umocowanie pełnomocnika polegające na braku pełnomocnictwa, ale na umocowaniu pełnomocnikiem osoby, która z woli ustawy

nie może występować w takiej funkcji. Zatwierdzenie takie nie usuwałoby przeto braku istnienia pełnomocnictwa, bo takie strona udzieliła, ale powodowałoby usankcjonowanie czynności procesowych podjętych przez osobę, której ustawa

nie zezwala ich podejmować, co byłoby równoznaczne z przyzwoleniem na podejmowanie - wbrew zakazom ustawy - czynności procesowych, przez osobę, która pełnomocnikiem być nie może (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia

13 września 2012 r., sygn. I ACa 124/12, LEX nr 1223450). W niniejszej sprawie bez znaczenia pozostaje argumentacja zażalenia, dotycząca kwestii urlopu wypoczynkowego doradcy podatkowego, z usług którego korzystała skarżąca, gdyż po pierwsze to spółka jawna została osobiście – prawidłowo – wezwana

do usunięcia braku formalnego pełnomocnictwa – a po wtóre, jak zostało

to już wyjaśnione, doradca podatkowy od samego początku z racji tylko wykonywanej profesji nie był uprawniony do reprezentowania płatnika składek. Skarżąca zamiast wyjaśnienia ewentualnych wątpliwości, choćby u takich profesjonalnych podmiotów jak adwokat, czy radca prawny, zaniechała wykonania zobowiązania,

a zatem po bezskutecznym upływie określonego jej terminu, musiało dojść do zwrotu odwołania, zgodnie z uprzednim pouczeniem o skutkach prawnych.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny uznając zaskarżone rozstrzygnięcie za prawidłowe, a wywiedzione zażalenie za niezasadne, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.

SSA Barbara Białecka SSA Zofia Rybicka-Szkibieli del. SSO Beata Górka